

Πρωτ. 275
Ἄριθμ.

Διεκπ. 153/26-3-2018

Κυριακή τοῦ Πάσχα 2018

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
(136^H)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

«Χαρᾶς καὶ φωτὸς τὰ πάντα πεπλήρωται». Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι «έορτῶν έορτῆ καὶ πανήγυρις πανηγύρευων», πού μᾶς γεμίζει μὲ χαρά, φῶς, έλπίδα καὶ ζωή. Καὶ τοῦτο διότι, ὅπως διακηρύσσει ὁ έιερὸς Χρυσόστομος:

*«Ἀνέστη Χριστὸς καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος,
ὁ Ἄδης επικράνθη καὶ γὰρ ένεκρίθη.*

Μηδεὶς οὖν φοβείσθω θάνατον· ήλευθήρωσε γὰρ ήμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος».

Ὁ Κύριος, μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, κατήργησε τὸν θάνατο, ένίκησε τὴν αἰτία τοῦ θανάτου, δηλαδή τὴν ἁμαρτία, καὶ συνέτριψε «τὸν τὸ κράτος έχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον». Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ψάλλουμε ἀτέλειωτες φορές καὶ μὲ έιερὸ ένθουσιασμὸ τὸν νικητήριο παιᾶνα «Χριστὸς Ἀνέστη εκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς έν τοῖς μνήμασι ζῶν̄ν χαρισάμενος», διαδηλώνουμε τὴν πίστη μας ὅτι ὅλοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, πού βρίσκονται στὰ μνήματα, ένῶ τοὺς ἀποχαιρετήσαμε ὡς νεκροὺς, τώρα εἶναι ἀναστημένοι καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ θεῖο δῶρο τῆς ζωῆς. Οἱ τάφοι, ένῶ εἶναι γεμᾶτοι μὲ νεκρὰ σώματα, στὰ σπλάγχνα τους φιλοξενοῦν ἀναστημένους ἀνθρώπους, πού σὰν ἄλλοι σπόροι έτοιμάζονται νὰ βλαστήσουν καὶ νὰ καρπίσουν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τὸ πρῶτον συνέβη έντὸς του τάφου. Αὐτὴν τὴν θεολογικὴ ἀλήθεια γιορτάζουμε τὴν ήμέρα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ὁ Κύριος τὸ Μέγα Σάββατο «τῆ σαρκὶ μὲν σαββατίζει», δηλαδή τὸ σῶμα Του εἶναι σὲ κατάπαυση, στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι σὰν λιοντάρι πού κοιμᾶται, «ἀναπεσῶν κεκοίμῃσαι ὡς λέων», ψάλαμε μόλις χθές. Στὸν τάφο εἶναι σωματικῶς, στὸν Ἄδη ὅμως συνυπάρχει «μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός». Ἔτσι, Θεὸς ὢν κατέρχεται στὸν Ἄδη «κατάστικτος

τοῖς μύλωνι καὶ πανοθενουργός» καὶ μὲ τὴν ζωαρχική Του παλάμπ «τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξε» καὶ «συνέτριψε μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων», συνανιστῶν, συμπαρασύρων μαζί Του «παγγενῆ τὸν Ἀδάμ». Τί μεγάλο καὶ συγκλονιστικό γεγονός! «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν».

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, πού ἄλλα ψάλλονται τὸ Μέγα Σάββατο καὶ ἄλλα τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ὁμολογεῖται τὸ μυστήριο τῆς καθόδου τοῦ Κυρίου στὸν Ἄδν ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς συντριβῆς τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀναστάσεως ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἑτέρου.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πού στὴν παννυχίδα τοῦ Πάσχα ψάλλουμε τὸν Κανόνα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καὶ ἀμέσως μετὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κανόνα τῆς Ἀναστάσεως. Ὅπως ἐπίσης, στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοσι τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἰκονίζεται μὲ τὴν «εἰς Ἄδου Κάθον» καὶ ὄχι μὲ τὴν ἔξοδο τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ τάφου. Ὁ Κύριος εἶναι ζῶν «νεκρός», ἀλλὰ «ζωαρχικότατος» μέσα στὸν Τάφο. Τὰ συντρίμια πού ἀπεικονίζονται μέσα στὰ σπύλαια τοῦ Ἄδου, τὰ καρφιά, τὰ κλειδιά, οἱ ἀλυσίδες, οἱ μοχλοί, οἱ σπασμένες πόρτες, καὶ ἡ ὀρμὴ μὲ τὴν ὁποία ἀνασύρει ἀπὸ τοὺς καρπούς γονατισμένους τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔα καὶ τοὺς ἀνορθώνει αὐτὸ καταδεικνύουν.

Στὴ σημερινὴ ἐορτὴ ὑπάρχει τὸ θεμέλιο τῆς πίστεως μας ὅτι στὰ μνήματα εἶναι ἤδη ζωντανές καὶ ἀναστημένες οἱ ψυχές γι' αὐτὸ καὶ ψάλλουμε ὅτι «ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος». Ποιὰ μεγαλύτερη ἐλπίδα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον!

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀνεπίτρεπτη πολυτέλεια νὰ χάσουμε φέτος τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα. Εἶναι ἀσυγχώρητο ἀτόπημα νὰ περιορισθοῦμε στὰ ὄμορφα ἔθιμα, στοὺς ωραίους γιορταστικούς τύπους, στὰ τσουγκρίσματα μὲ τὰ αὐγά, στὶς λαμπάδες, στὰ ἀρνιά καὶ στὶς εὐχές καὶ νὰ ἀναβάλουμε τὴ συμμετοχὴ μας στὰ βαθύτερα καὶ πιὸ ἀληθινὰ γιὰ τοῦ χρόνου.

Ὁλόκληρη ἡ ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» μέχρι καὶ τὸ δοξαστικὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει» εἶναι γεμάτη ἀπὸ προτροπὲς πνευματικοῦ ἐορτασμοῦ. Ἄς τὶς προσέξουμε γιὰ λίγο:

«Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις», ἄς καθαρίσουμε τὸν φυσικὸ ἑαυτὸ μας ἀπὸ τοὺς λεκέδες τῶν κατωτέρων παθῶν.

«Ἀλλήλους περιπτύξομεθα καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει», ἄς συμφιλιωθοῦμε, ἄς συγχωρηθοῦμε γιὰ ὅλα καὶ μὲ ὅλους καὶ ἄς ἀγκαλιασθοῦμε μὲ ἀγάπη.

«Ὁρθρίσωμεν ὄρθρον βαθέος», ἄς μὴν καθυστερήσουμε, ἀλλὰ μὲ σπουδὴ καὶ

θεία ὀρμή «ἀγαλλομένῳ ποδί», μὲ πόθο ἱερό ἄς στρέψουμε τὶς ἐλπίδες μας στὸν Ἄναστάντα.

Ἄς «προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι» πρὸς Αὐτὸν συνεορτάζοντες μὲ τὸν ἀγγελικὸ κόσμον καὶ

«Δεῦτε λάβετε φῶς καὶ δοξάσατε Αὐτὸν», ἄς πάρουμε φῶς καὶ δύναμιν ἀπὸ τὸν Ἄναστάντα ἐκ νεκρῶν Κύριον.

«Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε», «Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν», ἄς μετὰσχουμε μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης στὴ θεία κοινωνία. Καὶ τότε θὰ «λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει» καὶ θὰ «εὐφρανθῶμεν ἐνθέως», θὰ φωτισθεῖ ἡ ὄλμ μας ὑπαρξὴ καὶ θὰ πλημμυρίσει ἀπὸ «θεία εὐφροσύνη» ὁ νοῦς, ἡ καρδιά καὶ ἡ ζωὴ μας.

Εὐχὴ καὶ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Κύριος νὰ μᾶς «ἀξιώσει ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν», «νὰ εἰρηνεύσει ἡμῶν τὴν ζωὴν», καὶ νὰ μᾶς δώσει «ἐκτυπώτερον Αὐτοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας Του».

Σᾶς τὸ εὐχομαὶ ὀλόψυχα, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί.

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ!**

Μετὰ πασχαλίων εὐχῶν
καὶ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἄναστάντι ἀγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Σ